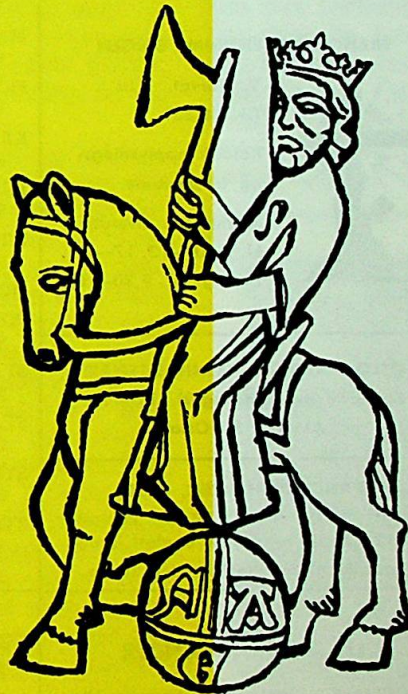

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• FOR RELIGION OG KULTUR •

71. ÅRGANG

9. MAI 1959

A V I N N H O L D E T :
MARIA, HELIGÅNDENS BRUD - PAVEN: BE FOR KIRKE-
MØTET I - EN LANDSENS PREST SOM FINANSGENI - HVA
SENATOR KENNEDY SA - BLIKK PÅ TIDEN - DIKT -
MICHIKO, JAPANS KRONPRINSESSE - UTENLANDSNYTT

NR
9

NESTE NUMMER UTKOMMER 23. MAI 1959.

NORGES KATOLSKE
KVINNEFORBUNDS
udannelsesfond
for katolsk ungdom.

Søknad om å komme i betraktning ved utdeling av fondets renter, ledsaget av anbefaling fra søkerens sogneprest, må være innsendt innen 1. juni d.å. til styrets formann, Dagny How, Fougstadgt. 22, Oslo.

ST. GUDMUNDS LEGAT

Ansøking om å komme i betraktning ved utdelingen av St. Gudmunds legat bes sendt innen 15. juni d.å. til Prioren for Dominikanerne, Neberggaten 15, Oslo.

En begivenhet på bokmarkedet:

2 utgave av

DET NYE TESTAMENTE
på dansk ved Peter Schindler
er nettopp utkommet.

Ettbindsutgave i mørkerødt
kunstlær, kr. 60,40
I to bind heftet « 44,50

KATOLSK BOK- OG BLADSENTRAL

Akersveien 5, Oslo — Tlf.: 42 37 43.

Ring - skriv - kom innom!

BØNNENS APOSTOLAT:

MAI: For de legfolk som arbeider blant ungdommen.
— At muhammedanerne ved Maria må nå til erkjendelse av hennes guddommelige Sønn.

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Olavs kirke	} Oslo
Bispegården	
St. Josephs Institutt	
Vor Frue Hosp. Nerveavd.	
St. Dominikus kirke	
Lunden Kloster	} Arendal
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem	
Sta. Katarinahjemmet	} Bergen
St. Franciskus Kirke	
St. Franciskus Hosp.	
St. Pauls Kirke	
Vår Frue Kirke	
Marias Minde	} Tromsø
St. Franciskusøstrenes Moderhus	
Øyenklinikken	
St. Josephs Hosp., Drammen	
St. Torfinns Klinik, Hamar	
St. Elisabeth Inst.	} Hønefoss
St. Mikael's Kirke	
St. Mikael's Prestegård	} Lillestrøm
St. Theresia kirke	
St. Franciskus Hosp.	} Trondheim
St. Magnus Kirke	
St. Magnus presteg.	} Trondheim
St. Elisabeth Hosp.	
Vår Frue Kirke	} Trondheim
Bispegården	
St. Olavs Kirke,	} Trondheim
Bispegården	

Ved bestilling av olje:
Oslo 683466 - Service: 565690

FRANCISKUS-SENTRUM, BERGEN

V. Torvg. 9 III
Tlf. 14 339

Katolsk opplysnings-
og lesesentrum.

Åpent alle hverdager
kl. 9.30—13, 17—21.
Lørdag kl. 9.30—13.

OSLO KATOLSKE MENIGHETSPLEIE

Kontortid hver onsdag kl. 11—13.
Akersv. 5, Oslo.

FRANCISKUSHJELPEN, OSLO,

Urtegt. 29 II, tlf. 68 08 68, kontortid
kl. 12-13 alle hverdager unntatt lørdag.
Sosialkuratoren treffes etter avtale.

LITURGISK KALENDER

SØNDAG 10. MAI, Sønd. etter Kr. Him-
melferd: Ep. I. Pet. 4, 7—11. Ev. Joh.
15, 26—27; 16, 1—4. Mandag: Filip
og Jacob, apostl. Tirsdag: Nereus, Achil-
leus og medmartyrer. Onsdag: Robert
Bellarmin, bisk., bekj., kirkelærer. Tors-
dag: Ferialdag. Fredag: Johannes Bapt.
de la Salle, bekj. Lørdag: Pinseaften.

SØNDAG 17. MAI, 1. Pinsedag: Ep.
Ap.gj. 2, 1—11. Ev. Joh. 14, 23—31.
Mandag: 2. Pinsedag. Ep. Ap.gj. 10,
34 og 42—48. Ev. Joh. 3, 16—21.
Tirsdag: I pinseoktaven. Onsdag: Imbre-
dag. Torsdag: i pinseoktaven. Fredag og
lørdag: Imbredager.

SØNDAG 24. MAI, Treenighetssøndag:
Ep. Rom. 11, 33—36. Ev. Matt. 28,
18—20.

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER I KATOLSKE KIRKER OG KAPELLER I NORGE

OSLO KATOLSKE BISPEDØMME:	Stille messe	Høy- messe
OSLO: St. Olavs kirke, Akersveien 5. Biskopen og prestegården 425287. Sogneprestkontoret 414161	7.00 8.30 9.45 m. eng. pr.	11.00
St. Hallwards kirke, Fransiskanerne, Urtegt. 29, tlf. 680868	8.30 19.00	10.30
St. Dominikus kirke, Dominikanerne, Neuberggt. 15, tlf. 442324	8.15 9.30	11.00
Vår Frue Villas kapell, Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 558121	—	8.30
Grefsen kapell, Gladsvei 23, tlf. 380287	—	9.30
Lunden kapell, Trondheimsv. 309, tlf. 377868	—	9.00
ARENDAL: St. Franciskus kirke, Tyholmen, tlf. 2209	8.00	10.45
BERGEN: St. Pauls kirke, Christiesgt. 16, tlf. 15410	8.00 9.00	10.30
Vår Frue kirke, Helleveien	—	10.30
DRAMMEN: St. Laurentius kirke, Cappelensgt. 1, tlf. 832019	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: St. Birgitta kirke, Kongensgt. 9, tlf. 1438	8.30	10.45
HALDEN: St. Peters kirke, Kristian V.s pl. 1, tlf. 1168	8.00	10.45
HAMAR: St. Torfinns kirke, Torvgaten 113, tlf. 23751	8.30	11.00
HAUGESUND: St. Josefs kirke, Haraldsgt. 21, tlf. 3195	8.30	11.00
HØNEFOSS: St. Theresia kirke, Vesterngt. 5, tlf. 266	8.00	10.30
KRISTIANSAND S.: St. Ansgar kirke, Kirkegaten 3, tlf. 24225	8.00	10.30
LILLEHAMMER: Mariakapellet, Weidemannsgt. 3, tlf. 51650	—	10.00
LILLESTRØM: St. Magnus kirke, Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85	8.30	11.15
MOSS: St. Mikael's kapell, Ryggeveien 24	—	11.00
PORSGRUNN: Vår Frue kirke, Sverresgt. 26, tlf. 50793	7.45	10.45
STABEKK: Jesu Hjerte kapell, Nyeien 17, tlf. 53 77 35	8.40	10.40
STAVANGER: St. Sviithun kirke, Dronningensgt. 8, tlf. 25534	8.00	10.30
SYLLING: St. Hallwards kapell, tlf. 849028 (Drammen)	—	—
TØNSBERG: St. Olavs kirke, Sandefjordgt. 1, tlf. 119 49	—	10.45
St. Olavs kapell	8.00	—
TRONDHEIM APOSTOLISKE VIKARIAT:		
TRONDHEIM: St. Olavs kirke, Prinsensgt. 2a2. Biskopen og prestegrd. tlf. 21214	8.30 19.00	11.00
St. Elisabeth Hospitals kapell, IIa, tlf. 20220	6.00	—
KRISTIANSUND N.: St. Eystein kirke, Flintegaten 5, tlf. 2779	8.00	11.00
MOLDE: St. Sunniva kirke, Parkveien 23, tlf. 1100	8.30	10.30
DET APOSTOLISKE VIKARIAT FOR NORD-NORGE:		
TROMSØ: Vår Frue kirke, Storgaten 94. Biskopen og prestgrd. tlf. 3604	8.15	10.30
St. Elisabeth hospital, Mellomveien 15, tlf. 63	6.20	—
BODØ: St. Eysteins kirke, Hernesveien 22, tlf. 21783	8.15	10.30
HAMMERFEST: St. Mikael's kirke, Strandgt., tlf. 1392	— 19.00	10.30
HARSTAD: St. Sunniva kirke, Skolegt. 4, tlf. 1205	8.00	10.30

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Redaktør: dr. theol. Ivar Hansteen Knudsen

Redaksjon, ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo

Kontortid: 9—16. Mandag og lørdag 9—13. - Tlf. 42 37 43

Boligtelefoner: Redaktøren 42 37 43. - Red.sekr. Kirsten Rydberg 60 86 37

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene): Kr. 18 pr. år - Kr. 9 pr. ½ år. Utlandet kr. 22.

Annonser: 8 dager før utg.dagen (se nederst på omslagssiden). 24 nummer årlig. - Postgiro 159 86.

MARIA - Helligåndens brud

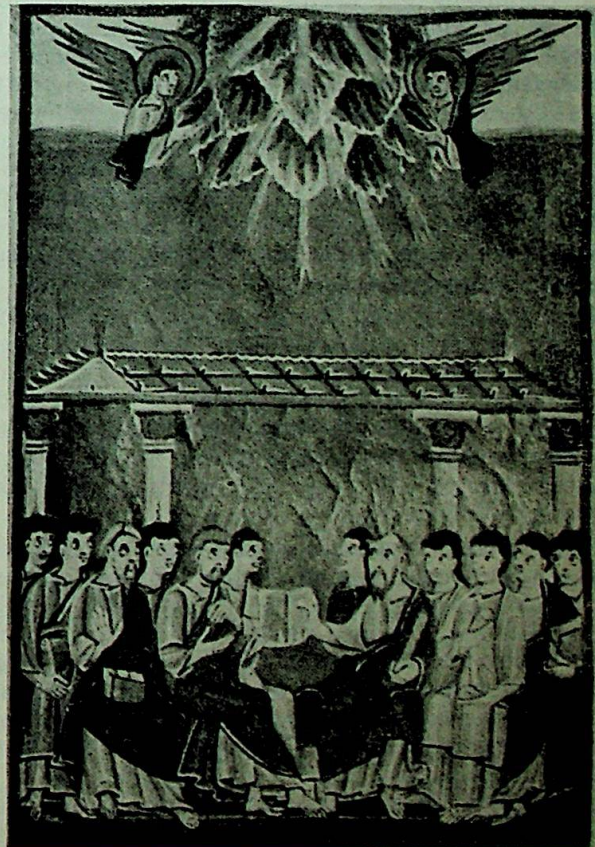
Blant dem som den kristne bønn påkaller, inntar Maria, Herrens mor, en særegen stilling. Hun er ikke bare ganske enkelt den største av helgnene, men noe annet og noe eget. Om henne har man sagt og skrevet det uoverskuelige. Derav er meget svært vakker og kommer fra den kristne tros reneste kilder, men annet er mindre eller slett ikke prisverdig. Så må man forsøke å se klart.

Vil man forklare hva Marias karakter og særlige verdighet består i, da kan man vel neppe gjøre det bedre enn ved den enkle sannhet at hun er Forløserens mor. Ikke bare mor til mennesket Jesus, hvori så, som gnostikerne sa, Logos er vandret inn, men Gudmennesket Jesus Kristus. «Den Hellige Ånd skal komme over deg, og den høyeste kraft skal overskygge deg, derfor skal også det hellige som fødes, kalles Guds sønn,» lyder engelens budskap. Dette barn som ble innholdet av Marias skjebne som kvinne, var vår alles og hennes frelse. Noe større kan ikke sies. Idet hun ble mor, ble hun kristen. Ved å leve for sitt barn vokste hun til det kristne livs modenhet. Hennes liv er ikke bare forbundet med Frelserens på samme måte som hvert menneske som elsker Herren, er bundet til ham, — men slik morens liv er knyttet til sønnens. Hun har levet med i hans liv. Skriften forteller i meget forbeholdne ytringer om hvordan hun har fulgt ham til korsets fot, troende i ordets reneste betydning.

Guds sønn er blitt menneske i Maria ved den Hellige Ånd. I den time rådet skapelsens urmakt, men ikke på samme måte som da den skapte verden, befalende at den skulle «bli», — men gjennom den anropes hjerte og ånd. Engelens budskap var samtidig løfte, krav og spørsmål; således falt svaret i tålmod og lydighet, men også i frihet. Dette som for alle mennesker utgjør Frelserens komme, det som for verden dannet begynnelsen av den nye skapning, var for henne samtidig en inntreden i det mest personlige Gudsforhold. Herrens liv, lidelse, død og oppstandelse som for oss alle er Frelsens garanti og begynnelse, var for henne samtidig innholdet i hennes innerste tilvære. I det hun på en egenartet måte tjente forløsningen, modnet hun selv til den kristne «alders fylde».

Da Maria etter sin Søns bortgang oppholdt seg hos Johannes, har de troende sikkert oppsøkt henne og spurt etter Jesus, — hun var jo den eneste som kunne vitne om tredve år av hans liv. Også til henne var den Hellige Ånd kommet og hadde lært henne å forstå dette livs hemmelighet, den egentlige mening med alt dette hun hadde «gjemt i sitt hjerte» alle disse år uten å kunne begripe dets guddommelige storhet (Apg. 1, 14. Luk. 2, 50—51). Da hadde hun en viten om Jesus som ingen annen. Når noen ville høre hvem han var, gas det et autorativt svar, apostolenes. Men der fantes også et svar ut fra en annen viten. Det skrev seg fra en livsfellesskapets nærhet, en hjerterenhet og et kjærlighetsdyp som ikke kan tenkes større og inderligere, — nemlig hans mor. Således kan det ikke være annerledes enn at menneskene er kommet til henne med bønner: «fortell oss om din Sønn!» Heller ikke må man noensinne undervurdere det av hennes ord som er gått over i evangelienes beretninger. For det første har disiplene lært ting av henne som bare hun kunne vite, men dessuten har nok også lyset fra hennes hjerte falt over allerede kjente hendelser og forklart dem på en ny måte.

Heller ikke kan man tenke seg det annerledes enn at menneskene kom til henne med sine anliggender og anbefalte seg til hennes forbønn. De så jo hvor dypt hun var forbundet med sin Sønn, i forventning om den time da han skulle kalle henne, så har sikkert snart denne, snart hin sagt til henne: «Husk på meg i din bønn». Og således er det forblitt senere hen. Fromhetens historie gir et rikt vitnesbyrd om det, og den som er i stand til å se mere enn bare estetiske frembringelser i diktningens og den bildende kunsts

PINSEUNDERET.

Reichenauer Perikopenbuch, fra ca. år 1000.

Mariaskikkelser, finner i dem meget ofte uttrykk for det reneste kristne alvor.

Meget tidlig har de kristnes tillit gitt henne navnet «Mor». Hun var jo Jesu mor, men denne er «den førstefødte blant mange brødre» (Rom. 8, 29). Således har det kristne hjerte snart erkjent at den kjærlighet Maria omga sin Sønn med, også måtte være åpen for hans søsken, for oss.

Det har også vist at dette moderskap var omgitt med et skimmer av uberørthet. Skriftens beretning om Engelens budskap og om Josef, hennes trolovedes, bekymring, forteller at hun ikke hadde tilhørt noen mann. Således har Kirken i henne virkeliggjort enheten av jomfruelighet og moderskap og sett urgamle menneskelige anelser gå i oppfyllelse. I Maria-vyrdnaden forbinder tilliten til hennes moderlige kjærlighet seg med ærefrykten for hennes jomfruelige høyhet. Hun er samtidig nær og fjern, knyttet til oss og bortrykket.

Det som fører den troende til Maria, lar seg ikke si i få ord. Men særlig fremtrende er vel bønningen om hennes hjelp. Maria er «de bedrøvedes trøster», «de kristnes hjelp», «det gode råds mor». I henne som er Frelserens mor, føler den troende en bunnløs kjærlighet som vender seg mot all nød og all sorg. Hun er den utvalgte, som Gud har opphøyet til sin nærhet, men ikke i likhet med en gudinne som lever hen i sin høye naturs salighet, men hva hun er, er hun ved den orden som heter frelsen av Kristi nåde. Derfor vet den kristne at han kan være viss på hennes kjærlighet. Men hva det betyr at et menneske kan bære all nød, selv den dypest skjulte og den stummeste inn under taket av en slik kjærlighet, må ikke undervurderes. Ustanselig går derfor de nødstiltes bønn til henne om at hun vil hjelpe. Ikke ved egen makt. Hverken Maria eller de hellige er side-instanser ved siden av Gud som virker med egen vilje og egen kraft. I Guds rike er hans vilje alt i alle. Riktignok fullendes de bortfarne og blir herre over sitt eget vesen, men i Gud, og deres personlige vilje til intet annet enn at hans vilje skal skje. Når de altså hjelper menneskene i deres nød, så skjer det ut fra Guds vilje. Kirken uttrykker det ved å si at de hellige ber for oss. Det er om denne forbønn vi også bønnfaller Maria.

Likeså vesentlig som bønningen er gleden ved denne hellige og skjønne skikkelse som Gud elsker, over dette liv som bæres av en så stor tro og er fylt av en så dyp hemmelighet. Derfor omfatter Maria-vyrdnaden både den dvelende betraktning og den glede-fulle lovprisning. Den fullbyrder seg i mangfoldige andaktsformer og uttrykker seg i diktning, musikk, byggverk og billedverker.

Men det som dypest sett fører den troende til Maria, er den lengsel som vi alt har talt om ovenfor, etter å være på det hellige livs grunn. Den troende vil oppholde seg i hennes nærhet, i strålekretsen av hennes vesen, i hennes hemmelighets innerste. Ordet «hemmelighet» betyr ikke «gåte», altså det som ennå ikke er gjennomskuet, det ville bare angå forstanden eller nysgjerrigheten, men det er snarere en karakter, en maktstørrelse, en sfære, Guds styrende makt i mennesket, det evige livs ånde. Dit inn vil den bedende, der vil han oppholde seg, ånde, falle til ro, oppleve trøst og styrke, for å kunne leve videre med fornyet hjerte!

Mariavyrdnaden er kristelig sann og berettiget, og det var ingen god time da man trodde at man for Guds ære skyld måtte skjære over forbindelsen med Kristi mor.

Ganske visst kom ikke dette av intet. Mennesket har en tilbøyelighet til å overskatte det som det elsker, således er der kommet mange overdrivelser og meget fantasteri inn i forholdet til Maria. Dertil kom legendens innflytelse, folkets hang til å omgi de skikkelser som de holder av, med det usedvanlige og fylle deres liv med vidunderlige hendelser. Og endelig sentimentaliteten, trangen til det søtladne og bløtaktige. Alt dette har gjort stor skade på Mariavyrdnadens område. Derfor er det ikke til å undres over at der har reist seg kritikk av forskjellig art, berettiget som uberettiget, og at mange alvorlige mennesker ikke finner veien til Maria. De vil ut over overdrivelsene og skjevhetene, men kan ikke skjelve og kaster alt bort. Det er et stort tap, for den kristne fromhets historie viser hvor rent den ekte Mariakultus kan forbindes med den mest våkne sans for den kristne sannhet.

Romano Guardini.

Be for kirkemøtet

Fra pave Johannes XXIII's radiotale 27. april

Som de kristne ofte har fått og stadig får anledning til å erfare, lar Guds opphøvede Mor oss på en særskilt måte få merke hennes nærvær i vår verden. Jo mer kjærligheten kjølner, jo mer inntrengende oppfordrer denne Mor sine barn til å være fromme, sterke, botferdige; og mens truslene om katastrofer fra alle kanter stadig tiltar, føler vi at hun i all sin godhet ber for oss, at hun trygler om barmhjertighet for oss og fjerner den straff vi ved våre synder har fortjent. Slik har vi en mektig beskytter hos den guddommelige Majestet, vi har en Mor som med et hjerte fylt av medfølelse lider med sine barn i deres prøvelser. Det ville da også være å sette sin frelse på spill å avslå hennes hjelpende hånd når man rystes av denne vår verdens stormer.

Maria er på den annen side sterkt knyttet til Kirken, hun som «vedholdende i bønningen» (Apostelgjerningene 1, 14) sammen med apostlene i Nadverdsalen ventet på den Hellige Ånds komme. På den første kristne pinsedag fylte Helligånden Kirken med guddommelig kraft, så den kunne to imot og favne alle nasjoner. Det var Maria, bekrefter vår forgjenger Pius XII, som «ved sine virkningsfulle bønner oppnådde at den guddommelige Frelseres Ånd, allerede gitt på korset, med underfulle gaver ble forlenet den nettopp stiftede Kirke på pinsedagen». (Encyklika *Mystici Corporis*). Hvem kan derfor tvile på at Kirkens intensjoner og de vanskeligheter den utsettes for ikke også er Gudsmoderens, ja endog i høyere grad? Den som tenker som Kirken og oppriktig ønsker det beste for den, bør da ofte sende varme bønner til Maria for den.

Vi erklærer derfor høytidelig at Vi har stor tillit til de bønner som de troende med brennende kjærlighet oppsender til Guds Mor. Og da mai måned — viet den hellige Jomfru ifølge en gammel rotfestet tradisjon — er preget av spesielle bønner og religiøse

Fransk finansgeni

En 86 år gammel landsens prest finansierer ny, ultramoderne kirke på en eiendommelig måte

Av Robert Daley

Mellom de maritime Alper og de øde gråbrune heier sørover mot Middelhavet finner man en frapperende liten kirkebygning: St. Martin de Peille. Denne kirken er original fra de nederste farvede glassvegger til det sobre korset som dominerer taket.

Den er fylt med lys fra de store buevinduer som flankerer alteret, det faller som søyler ned fra de mange-farvede felter med plastisk «glass». Enda mer lys blir kastet tilbake fra betongoverbygget over inngangen og det filtreres gjennom gitrene ved dørene. Lys, rom og stillhet gjør St. Martin de Peille til noe av et helligdomssted for alle dem som søker hit.

Da kirken ble vigslet i 1957, sa biskopen av Nice, i det han snudde seg fra det dristige byggverk til den 84 år gamle prest, Bonaventure Fabron, som var mester for det: «Monsieur Le Curé,» — herr sogneprest — «De er ung i Deres hjerte.»

«En må følge med tiden,» bemerket denne. Senere uttalte han: «Denne kirke er et troens verk fra hengivne kunstnere og hundreder av velgjørere rundt om i verden.»

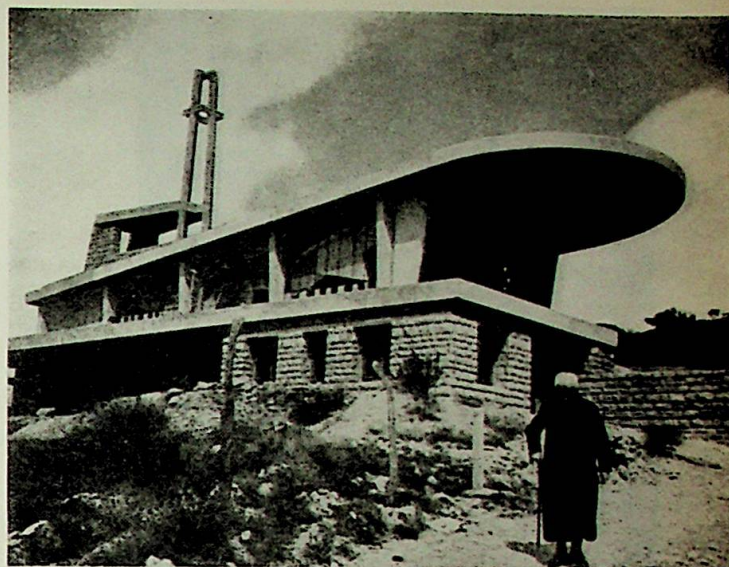
*

Første gang jeg så curé Fabron, gikk han bortover hovedveien i tunge støvler og med en stav i hånden, han lignet en bibelsk patriark. Hans sterke, medfølende ansikt er fullt av linjer og rynker, men øynene er klare. Han er såvidt middels høy, ryggen er rett og han går støtt.

seremonier, har Vi besluttet å oppfordre innstendig hele det kristne folk til i denne periode å be Guds Mor om hell og lykke for et betydningsfullt foretagende. Som Vi allerede har kunngjort, er det Vår hensikt å kalle sammen et økumenisk konsil for å behandle de spørsmål som angår den universelle Kirke.

Vi er overbevist om at for å nå et så viktig mål, har de menneskelige verdier, det samme hvilke, liten betydning; derimot kan de troendes bønner ha en stor virkning.

Vi ønsker særlig at novenen før Pinsefesten som praktiseres i hele verden, og som i år finner sted i mai måned, må bli holdt med en særlig inderlighet: at de troende samler seg foran bildet av Den hellige jomfru — hun som jo er kalt for Helligåndens brud — for å nedbe den Hellige Ånds opplysning og styrke slik at en ny pinse kan komme og fornye den kristne verden.

Sogneprest Bonaventure Fabron har reist flere kirkebygg — men dette siste, St. Martin de Peille, er det dristigste!

Det hvite håret er helt kortklippet. Bylten som han bar på ryggen den dagen, inneholdt pakker med hans make-løse «tisane», (en blanding urter og gress som det brygges en medisinsk drikk av), og han var på vei til posthuset for å ekspedere dem. Han hadde ikke prestekrave, bare en bløt skjortekrave, og prestekjolen var krøllet og dekket med blomsterstøv og blader.

Han var forresten ikke så sprek lenger nå; for bare noen få år siden var det ingenting for ham å gå de ca. 29 km. til Nice og tilbake igjen. Han pleide å gå nedover på morgenen for å levere urtene, ofte hadde han samtaler med kirkens arkitekt, Buzzi, og så gikk han hjem om ettermiddagen. Iblant kunne han stoppe opp foran den kjølige, engelske bar i Massenagaten når mørket falt på, og spørre om han kunne få sitte litt før han startet hjemover. «Vil De ha et glass vin?» spurte da gjerne verten, for han visste at sognepresten likte rødvin.

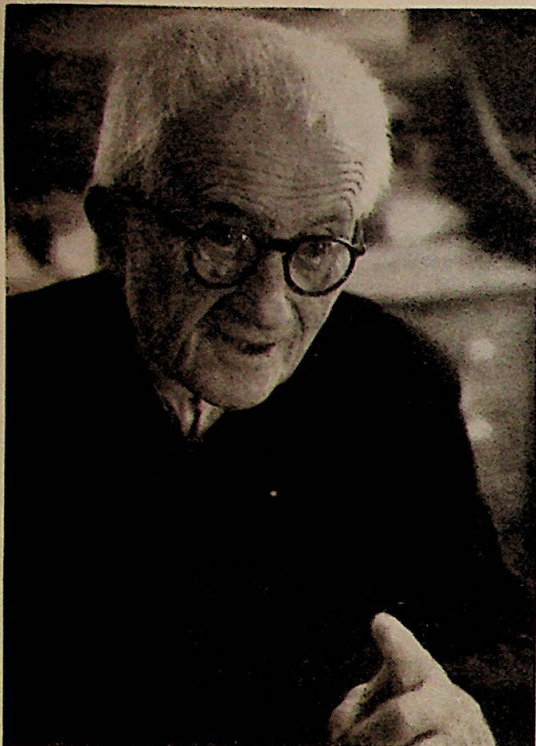
«Takker så meget.»

«Har De fått noe å spise?»

Og litt skamfull innrømmet den gamle mann at det hadde han glemt. Så fikk han litt skjenn av vertens kone, og hun sto hos ham mens han spiste.

*

Under den lange marsjen oppover fjellskråningene, ble curé Fabron innhentet av mange biler. Det hendte at han tok imot å få sitte på, men han stoppet aldri noen og ba om det. Nå greier han ikke lenger så store strekninger. Før pleide han også å gå til høydene omkring Peille og lete blant blomster og stener for å finne de vekster som trengtes til hans hemmelige urteblanding. Dette er nå overdratt til hans unge assistent, Jean Guillermau. Og nylig har han måttet engasjere en sekretær, for han overkommer ikke lenger alle ordrene på «la tisane» som kommer inn hver eneste dag.

Den gamle sognepresten forteller om sin urtedrikk.

Men curé Fabron har ikke bygget bare én kirke... Gjenoppbyggingen av den gamle kirken i Peille som er hovedstedet i hans menighet, var noe av det første han fikk fullført. Den opprinnelige bygning skrev seg fra Middelalderen, men var mest ruiner. Under restaureringen fant man kunstverk som hadde ligget der ubemerket i århundrer.

Deretter bidro curé Fabron til byggingen av St. Andrékirken i Nice, og senere fikk han bygget Ste. Marie des Herbes i nabadistriktet. Og så først nylig bygget han St. Martin de Peille på en fortryllende fjellskråning halvveis mellom Peille og turiststedet La Turbie ved Rivieraen. Det var hans håp at den nye kirken skulle tiltrekke folk og nye hjem, og virkelig har omkring 30 hus sprunget opp omkring der siden kirken ble påbegynt i 1951.

Men søndagskollekten i Peille er sjelden betydelig. Landsbyen er bare en liten samling århundregamle grå stenhus, stukket vekk i fjellsiden. Den er avmerket bare på de mest detaljerte kart av området og er så betydningsløs at veien som klatrer oppover fra Middelhavet, går utenom de små gatene. De er dessuten for trange til at biler kan passere. Man undrer seg over at stedets få hundre beboere kan greie seg der. Curé Fabron lever i støvet fattigdom i et solværelse i tredje etasje på det hospitalet for invalide og tuberkuløse som ligger inntil kirken.

Det sier seg selv at pengene til kirkene måtte komme utenfra. Og de er faktisk kommet som offergaver og betaling for hundretusener av sogneprestens pakker — «La Fabronine», urteblandingen. Franskmennene har stadig en forbausende tro på helbredende urtedrikker. De mener de kurerer alt, fra dårlig blod til kreft. Og fra hele

Europa, ja Amerika, Australia og New Zealand, kommer det bestillinger på urtepakken. Curé Fabron selv tror fast på deres helbredende virkning, og er stolt av resultatene.

Hvordan smaker drikken? En middelaldrende fransk kvinne fortalte meg at det var «et felt brygg, det verste ved hele behandlingen er å drikke det uten sukker». Men hun var overbevist om at det hadde en vidunderlig virkning på alt som feilte henne.

De problemene som oppsto i forbindelse med byggingen av St. Martin, var ikke små. Skjønt kirken er forholdsvis liten, tok det fem år å få den ferdig, for sognepresten slapp rett som det var opp for penger. Arkitektens opprinnelige plan måtte ofte forandres. Han hadde således tenkt seg noe langt mer forseggjort til de fargede glassveggene, men etter som byggingen skred frem, ble det klart at pengene ikke ville strekke til.

Den gamle sognepresten hadde gitt ham frie hender. — «Gjør den interessant, herr Buzzi, det er alt jeg ber om» — og arkitekt Buzzi, som aldri hadde tegnet en kirke før, ble fanget av oppgaven og gikk inn for den gamle mann og hans drøm. Veggene ble laget av gjennomsiktig plastikk. Fargene ble blandet i store beholdere og formet til plater, gule, grå, lilla og svakt blå og grønne — av stedets apoteker. I kirken står de vertikalt i rader med forskjellig bredde og lengde, innrammet av hamrede jernstrimler. Når solen skinner, spiller pastellfarver i en harmonisk virkning på gulvet. Disse veggene er betagende i sin originalitet.

Apotekeren tegnet også de korte, trearmede lysestakene ved siden av tabernaklet og alterets krusifiks med et legeme av tvunnet kopper og riflet jern. Alteret er et massivt trestykke. Da arkitekten holdt på med tegningene, skaffet alteret ham det verste hodebry. En formiddag mens han streifet om på stranden for å slappe av, kom han over en kraftig trestamme, det var et gammelt oliventre som hadde drevet i sjøen og var skyllet opp. Han så med en gang at det kunne bli til noe og undersøkte det ivrig. Alterproblemet var løst.

Hele kirkens intenst enkle interiør, med alteret og krusifikset som brennpunkt, avtvinger uvilkarlig respekt. For curé Fabron var det vesentlig å få konsentrert oppmerksomheten om alteret. I mange store katedraler har altrene lett for å bli overlesset med mer tilfeldig prakt, tabernaklet er der likesom mer for å beundres enn for å vekke til andakt. Og i de fleste moderne kirker blir oppmerksomheten trukket bort fra alteret til originale kunstverker plasert andre steder. For curé Fabron er Matisse's berømte kapell i Vence, ikke langt der fra, et eksempel på dette.

Selve kirken formet arkitekt Buzzi etter enkle og konsentrerte linjer, sterkt påvirket av curé Fabron. (Jeg vil ikke ha turister som står der og bare glor på ting, slik de gjør i Roma!)

Hva senator Kennedy sa-

For trede år siden kunne en katolikk umulig gjøre seg håp om å bli valgt til president i De forente stater. Det vil gå lang tid før det igjen fremstår en så sympatisk og mektig personlighet som Al Smith, den tidligere guvernør for staten New York og demokratisk kandidat dengang. Det er nok så at da han ble slått i slutten av 1928, hadde Coolidge-perioden, som for en stor del ble kreditert republikanerne, ikke veket plassen for Den store depresjon som begynte i 1929 og skaffet demokratene makten i 1932. Men det var alminnelig enighet om at Al Smith's religion hadde vist seg å være en fatal barriere for hans muligheter til å bli valgt. Nå, trede år senere, har klimaet forandret seg meget til det bedre — mener det engelske katolske tidsskriftet «The Tablet» å kunne konstatere.

De forente stater, sier «The Tablet», er blitt den ledende verdensmakt, og er grundig innblandet i internasjonal politikk. Nasjonen er blitt stadig mer klar over den konstante trusel hele verden er utsatt for fra representantene for den ateistiske materialisme, som alltid ender med statstyranni. Dette har stillet protestanter og katolikker overfor en felles sak. Dessuten har landet utkjempet en stor krig, og store kriger virker oppløsende på religiøst bigotteri. De amerikanske katolikker, som nå utgjør en femtedel av hele landets inbyggertall, er blitt «en hel generasjon mer amerikanske», og selv om deres navn røper de innvandringsstrømmene de kom med, har navnene nå lite å si. I lang tid betydde det samlede antall amerikanske katolikker meget mindre enn det kunne synes, da så mange av dem fremdeles leste aviser på sitt opprinnelige morsmål og hang fast ved immigrantmentaliteten.

I dag, hvor bildet er så forandret, er den ikke-katolske majoritet langt mer villig til å stemme på katolikker. I Midt-Vesten har også situasjonen forandret seg meget. For noen måneder siden, da en katolikk ble valgt til guvernør i California, så man snart at det bare var en synkende minoritet som forsøkte å slå på den gamle protestant-trommen. Forsøkene på å få opphevet skattefriheten for de religiøse skolene ble ved samme anledning slått kraftig tilbake. Disse og andre tegn har forsterket håpet om ens personlige konfesjon ikke lenger stenger veien for en amerikaner til å oppnå selv de høyeste stillinger. Og faktisk må det være en viss mangel på sammenheng

Ikke alle går med på at kirken er et kunstverk. Men sognepresten selv er fornøyd. Jeg sto sammen med ham der ute på veien, mens solen glitret i de mangefarvede vinduene i kirken bak ham. «Jeg er glad,» sa han. «Det ville vært morsomt å ha bygget katedralen i Rouen. Jeg beundrer fortiden, for aldri vil de gjøre slikt om igjen. Men jeg har ingen fordommer mot moderne kunst. Denne kirken måtte bli noe for seg selv, forstår De, ellers ville ingen ha kommet den lange veien ut her for å be i den.»

når den eneste konfesjon som utgjør en fordom for valg av en amerikansk statsmann, er nettopp den som har slik en fremtredende plass blant statsmennene i de land som er Amerikas allierte i Vestens forsvar mot kommunismen. Amerikanske katolikker er sikkert berettiget til å si til sine landsmenn at det gamle bigotteri er gammeldags i verden av i dag.

En av demokratenes kandidater til presidentvalget er John Kennedy, senatoren fra Massachusetts. Han er katolikk, sønn av den Kennedy som var ambassadør i London da krigen brøt ut. Nylig ba det amerikanske bladet *Look* senator Kennedy redegjøre for sin stilling, og ifølge artikkelen i *Look*, tror Mr. Kennedy at religionen er noe intimt og personlig, mens politikk er offentlig, og at de to ikke behøver å møtes og komme i konflikt med hverandre. (!)

Blant de mer spesielle erklæringer er disse: «Som senator tror jeg at adskillelsen av kirke og stat er grunnleggende for amerikanske begreper, nedarvede forestillinger, og bør fortsette å være det... Jeg er bent frem imot at det utnevnes en ambassadør til Vatikanet... Det første endringsforslag vedrørende Konstitusjonen er meget fornuftig. Det kan ikke bli tale om federal støtte til private, religiøse skoler...» Hovedinnholdet i hans svar gikk klart ut på at det ikke ville bety noe om det kom en katolikk til Det hvite hus.

Mange amerikanske katolikker synes at Mr. Kennedy har gått unødig langt. De kan med god grunn slutte at når det gjelder utnevnelser ville mange velkvalifiserte katolikker til en eller den stilling ikke bli utnevnt på grunn av denne enkelte katolske politikkers overfølsomhet, og at de når det gjelder stillinger ville være langt bedre tjent med en vidsynt protestantisk president. Dette er utvilsomt sant. Man kan si at den eneste fordel de amerikanske katolikker ville få hvis en katolikk ble valgt, — senator Kennedy eller en annen, — var at de ble kvitt det brennemerke, det underforståtte begrep at ingen av dem er godt nok kvalifisert til presidentstillingen.

Det spørsmålet virkelig gjelder er om det å tilhøre Kirken er en privatsak som ikke har noen hverken offentlig eller sosial tilbakevirkning, presiserer «The Tablet» med største rett. Den katolske religion er sosial i sitt vesen. Frelsesplanen kommer til utførelse gjennom en organisert, synlig institusjon. Den er universal, for alle mennesker til alle tider og overalt, og det burde være en vesentlig karakteristikk ved et menneske at det tilhører Kirken. Dette er den permanente sannhet, akkurat som vi sier at samfunnet virkelig er til for religionens skyld, og ikke, som det så ofte påstås i dag, at religionen er til for samfunnets skyld. Det kan forekomme tider og steder hvor disse sannheter ikke blir forstått, men like fullt forblir det uriktig å betrakte som grunnleggende og permanente de forordninger og konstitusjoner de enkelte statsamfunn måtte lage for seg selv.

Ingen katolikk ønsker å rokke ved den amerikanske konstitusjons innretninger, som f. eks. adskillelsen av Kirke og Stat. Men alle katolikker burde bli klar over at det er et spørsmål om tid og sted og ikke noe selvskrevent at Staten ikke bør støtte religionen mest mulig. Den katolske religion er apostolisk i sitt vesen, og selv om alminnelig klokskap for en stor del må

BLIKK på TIDEN

DE VELKLEDE OG LEVENDE

■ «De nakne og de døde» er en amerikansk krigsfilm i kjempeformat og farver. Den skiller seg lite ut fra andre filmer vi har sett de siste årene om de umenneskelige forholdene krigen i Stillehavet ble utkjempet under også før atombomben — en jungelkamp som måtte bli bestialsk. Om denne særlige filmen har noe særpreg, måtte det være at den dveler særlig grundig ved brutaliteten i suggestive og «tøffe» nærbilder.

Interessantere er imidlertid filmens publikum. På første forestilling premièredagen i Oslo — altså før filmen overhodet var anmeldt i avisene — var Eldorado fylt til siste plass av et publikum på 1200, for 60—70 prosents vedkommende unge gutter i alderen 16—21 år. Alle detaljerte voldshandlinger og drap i filmen ble møtt med latter, jubel, tilfredse grynt. Hvis en ikke tolket dette som det det vel ofte er: En klosset og uhyggelig skjev måte å avreagere sterke følelser på, ville inntrykket av avstumpet råskap vært deprimerende.

Vi vet ikke hvor meget filmsensuren har klippet av denne filmen. Vi vet ikke engang om vi kunne peke på noen enkelt scene som åpenbart var i strid med hva dens tøyelige instruks og kloke sedvane tilsier den å fjerne. Vi vet bare at de som har dette ansvarsfulle arbeidet vel vanligvis ser filmen i et privat studio, og gjorde vel i av og til å måle virkningen på et stort og «spesialisert» publikum som det vi finner i kø for å se voldsfilmene fortest mulig. «De nakne og de døde» viser oss krigens tragedie avslørt — hvordan den forråer de beste under de verstes ledelse. Men der må være ett eller annet som gjør det tungt begripelig for de unge — de velklede og levende. En 16-åring var ikke født da krigen kom til vårt eget land. Selv en 21-åring var bare 2 år gammel. Den eneste

tilsi hva den enkelte bør gjøre når det gjelder å bringe troen til dem som ikke har den, må intensjonen være der — et ønske om at omstendighetene var annerledes og at det ikke skulle være nødvendig å gjøre så store innrømmelser til alle slags fordommer. En katolikk kan ikke tro at alle former, til og med når det er spørsmål om den kristne tro, kan være omtrent like gode, eller at det er hipp som happ om en tilhører en kirke eller en friluftsklubb.

Det kan være godt for katolikkene i protestantiske land som De forente stater eller Storbritannia eller Tyskland, hvor de har vært tilsidesatt tidligere, å legge merke til når en katolikk oppnår utmerkelse i det nasjonale liv og blir betrodd et eller annet ansvarsfullt embete. Det betyr at den rette utnevning ikke lenger hindres av fordommer.

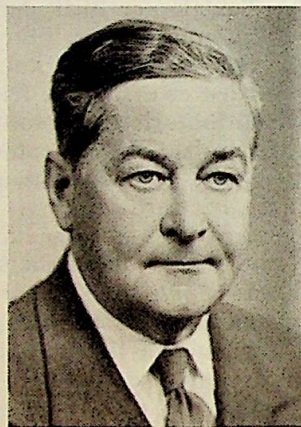
Da det moderne samfunn på mange måter har utviklet seg etter gale linjer, bør de som følger den sterkeste religiøse tradisjon, om ikke annet så iallfall ta seg i vare for å stå på og bagatellisere alle forskjeller, slik det kan være fristende for enkeltindivider å gjøre. Der er dog noe å vitne om. Det kan bli færre politiske karrierer da, men virkningen ville bli kraftigere.

erfaring om krigen de synes å ha overtatt fra krigsårenes generasjon er denne: At vold og grusomhet også kan anrettes slik at det appellerer til blodhunden i mennesket.

Det bør ikke tolkes som inngrep i den individuelle frihet dersom myndighetene i en velferdsstat underkjenner nettopp dette «behovet» hos ungdommen. Det dreier seg etter vår mening tvertom om en sosial-etisk selvfølge, dersom vår meget besungne og besnakkede humanisme skal ha noe innhold og mening.

PRESSEN OG KATOLISISMEN

■ I en artikkel om noe ganske annet («Knut Hamsun og norske aviser») kommer konsul Carl P. Wright også inn på pressens vanskeligheter — uansett politisk farve — når det gjelder å tolke objektivt europeiske og amerikanske åndsstrømninger der katolisismen på én eller annen måte kommer inn i bildet. En merkbar bedring på området er vel å spore de siste årene, selvom vi synes at en fremdeles ofte ser en eiddommelig firkantet forenkling av saker som blir ubegripelige dersom en ikke har øye for nyanser. Wright gir et par slående eksempler på hva han selv har i tankene («Verdens Gang» 15. april):

C. P. Wright -
bladde forgjeves.

«Jeg minnes jo ennu med ikke liten grad av forferdelse hvordan norske aviser totalt misforsto bakgrunnen for den bitre skolekamp i Belgien i begynnelsen av århundret mellom det den gang mektige katolske parti og de liberale partier. Avisene her hjemme, enten de var konservative eller liberale, omtalte kampen som en kamp fra den intransigente katolske kirke mot folkeopplysning, og oppfattet ikke kjernen i saken, at det var en uforsonlig kamp mellom to livsoppfatninger om hvem som har retten til barnas oppdragelse, foreldrene eller staten. Denne kamp hadde nå gått i generasjoner i Europa.

Ennu mer beundringsverdig var det derfor, at da konflikten kom til Norge under okkupasjonen, reagerte det norske folk momentant mot forsøket på å nazifisere skolen ved å gi sin uforbeholdne tilslutning til oppfatningen: retten til barnas oppdragelse har foreldrene og ikke staten, et standpunkt som kanskje mer enn noe annet skaffet Norge en øket goodwill ute i Europa.

Det ville være å ønske om vårt eget regjeringsparti var mere preget av denne hjemmefrontens innstilling under sin behandling av nye skolelover og av spørsmålet om bidrag til private skoler.

Og stort bedre er det ikke i dag.

Jeg minnes jo ennu hvilken oppsikt og tildels store sympati det vakte her hjemme da Peron ble bannlyst, men det var kanskje mer en sympati overfor en ny ytringsform for motstanden mot en diktator.

Mindre påaktet var det at den katolske kirke la interdikt på en katolsk menighet i en av byene i sydstatene fordi den nektet å godta to utnevnte kapellaner som var negrer. Jeg synes jo denne handling, som var en strålende manifestasjon mot rasediskrimineringen, var mer verdt å legge vekt på.

Da de katolske skoler i Syd-Afrika nektet å stenge sine skoler for negerungdom og av den grunn ble nektet statsunderstøttelse, ropte de om økonomisk hjelp til hele verden for å kunne opprettholde sine skoler som ikke-rasediskriminerende. Jeg fant ikke noen melding om det i norske aviser. Jeg kan jo derfor ikke påstå at det ikke har vært omtalt her hjemme, for jeg leser jo ikke alle norske aviser.»

GUD OG MILLIONENE

■ «Gå til Gud med dine problemer — millioner er blitt hjulpet — velkommen til kirken søndag!» forkynner en plakat

som en aksjonskomité for økt kirkesøkning har satt opp i busser og butikkvinduer. Den gjør akutt problemet om «reklamen i kirkens tjeneste». Det er alt annet enn enkelt.

Nå skulle en tro — ikke minst ut fra de gode resultater om en faktisk (men holdbar?) økning i kirkebesøket — at det her gjelder å ta midt på treet: Kirken har lov til å minne om sin eksistens og sin gjerning — også gudstjenesten — med moderne opinionsskapende midler. Men den er underlagt særlig strenge krav om smak, takt og verdighet. Den skal ikke ta mange skrittene ut i den moderne reklameteknikk før den profanerer det hellige, gjør platt og trivielt det som er sakralt.

Den nevnte teksten har ikke møtt bare positive reaksjoner hos kristne heller — noen synes — med god grunn — at dette effektivitetens mentalhygieniske argument vel ikke er den avgjørende grunn en bør gi mennesker for deres kirkegang og gudsforhold. I en artikkel desårsaks («Millioner er blitt hjulpet» — «Morgenposten» 22. april) skriver stortingsmann Per Lønning noen sindige, skjønnsomme ord som visst adskillige vil måtte si seg enige i. Mon man ikke i iveren etter å gjøre reklame for Gud står i fare for å gjøre ham en smule mindre enn han egentlig er? spør han. Og han fortsetter:

«Hva det er jeg reagerer på i den nevnte plakattekst? For det første finner jeg bruken av Guds navn i en reklameplakat problematisk, i ethvert fall når det blir støttet opp gjennom en anbefalingsattest — og ganske særlig en attest med noen millioner anonyme underskrivere. Det smaker omtrent som et av disse avisinsaratene undertegnet «Tallrike lesere» eller «På vegne av flere» bare forstørret opp noen tusen ganger. Jeg har latt meg fortelle at den amerikanske tekst som ga ideen til den norske, lød: «Bring your problems to the church — millions leave them there.» Denne teksten er uendelig meget bedre 1) fordi den tydelig er en reklame for kirkegang, ikke for Gud — dette har noe med diskresjon å gjøre, 2) fordi den anskuelige og sammenhengende billedbruk å ta problemene med til kirke og legge dem igjen der, ikke savner det lille glimt i øye som bringer det hele ned på jorden — mens den norske tekst blir svevende i de bombastisk-deklamatoriske høyder.

La meg antyde et grunnsyn på forholdet kristendom — reklame: Det er min faste overbevisning at der ikke kan reklameres for evangeliet. Der kan — og der skal — reklameres for kirken, men ikke for dens budskap. Budskapet står og faller med sin egen tyngde. Blikkfangere og slagsord har sin betydning for å påkalle oppmerksomheten hos en slekt som har vennet seg til å reagere utelukkende på slagord og reklamesymboler. Den kan trekke folk så langt som til kirkedøren. Men innenfor, i det hellige, der har reklame-effektene ingen verdi. Dit når jeg bare som den enkelte, og hverken en predikants tannpasta-strålende smil eller millioners avviklede problemer har den ringeste betydning for meg der jeg står avslørt ansikt til ansikt med min Gud.

For å si det brutalt: reklamens makt ligger i dette at vi reagerer som massemennesker. Men det første avgjørende skritt i retning av tro består i å oppleve seg som en enkelt, i å stå ganske alene ansikt til ansikt med en som har rett på meg og som spør etter meg.»

KRISTENDOM OG BESTEBORGERLIGHET

■ Arbeiderbevegelsen får kritikk fra mange kanter for tiden — ikke minst på den kulturelle sektor. Mon det ikke for en stor del dreier seg om skuffet kjærlighet: Heltene er blitt trette, og den fengende tankekraft og idealitet som tildels preget oppmarsj-tiden i mellomkrigsårene — det er nok å minne om Mot Dag — er løpt ut i sanden. Regjeringspartiets og arbeiderbevegelsens forhold til åndsverdiene har — i grell motsetning til søsterpartiene i Sverige og Danmark — vært et trist og slapt kapittel. Folketeatret står tomt for nettopp folket, Arbeidernes Opplysnings-virksomhet fører en skyggelivværelse i forhold til sin enorme oppgave, den veldige bevegelsens eneste tidsskrift døde av svinnsott og debatten om bevegelsens «kulturprogram» de siste årene har avslørt lakuner i de parti-intellektuelles samtidsforståelse som forbauser. Det

PINSE

Og plutselig
står vi der,
skjelvende, alene,
med det store, Hellige,
som fatter om oss
mer enn jord og vann.

Odd Abrahamsen

gjelder ikke minst det klossete forsøket på å tolke ett av de konstituerende elementer som ennå inngår i den norske kultur-arv og som følgelig må «plaseres» i bildet: Kristendommen.

I en frisk og opplagt artikkel («Verdens Gang» 27. april) kommer Sverre Riisøen inn på dette, i forbindelse med Ole Øisang's bok «Hva skal vi tro? Arbeiderrørsla — religionen og kirken», som han ellers har meget godt og anerkjennende å si om. Riisøen skriver blant annet:

«Til en velordnet velferdsstat hører bl. a. et sosialistisk trimmet religionsvesen. Man har omsider der i gården oppdaget at mennesket er født med et religiøst behov. Som altså delvis må tilfredsstilles, delvis kanaliseres.

Det såkalte Kulturprogram var bl. a. et forsøk på å finne et åndelig regulativ med troens etiske og moralske verdi som glideskala. I de laveste lønnsklasser plasserte man de massivt bekjennelsestro. Sjefsregulativet ble forbeholdt kristne humanister som med ubesværet tungferdighet kunne stille kjærlighetens evangelium i retorisk relieff.

Siger alle dertil av hjertet Amen. Amen!

Det er mange som skumler om at Arbeiderpartiet er blitt sosialt borgerlig. Det er iallfall ingen tvil om at det er blitt religiøst besteborgerlig. Det opererer med nøyaktig det samme bilde av et hyggelig Forsyn og en jovial Mester som kjøbmenn i Bergen og grosserere i Oslo. Ole Øisang slutter sin patetiske hyllest til kristendommens sentrale funksjon med dette karakteristiske Garborg-sitat: «Me skal vera gode mot kvarandre, so vil Gud vera god mot oss.» Han føyde til: «Og no veit eg, at i dei barnslege ordi ligg heile kristendommen.»

Til dette er å si: Ingen aksiomer er så livsfarlige som slike glatte, spenningsløse etiske paroler. I dette tilfelle er de kristelige talt det rene tøv. Kristendommen er ikke en kontrakt-religion. Den magiske verbalformular «kjærlighetens evangelium» er en grøtet klisjé, som moralsk indikator. Er det noe som står fast, og som aldri i evighet skal røkkes, så er det at Kristus elsker og handler vilkårløst. Han viker ikke engang unna for å la seg spikre til forbannelsens tre. Det var ingen heroisk bragd. Hans vei i døden var hans vei mot døden i alle dens former. (...)

Kristus er og Kristus blir et mysterium. Prøver vi å rasjonalisere dette mysterium blir resultatet verre enn sannhet som løgn. Gudstro blir glosetro.

Det er sannhet som løgn når Jesus fra Nasaret presenteres som det supergeniale etiske overmenneske, eller om man vil førstemenneske, som fortrinnsvis fører etiske delikatesser på sin meny. Først og sist er han Guds herold, med guddoms status. Det er en fundamental kjensgjerning Arbeiderpartiets religiøse ideologer får finne seg i, selv om deres sosialistiske omskolering av Jesus har feste i seiglivet borgerlig tradisjon. Vi skal ha oss frabedt enhver kultus av ham på grunnlag av at han er i kraft av hva han ikke var. Evangeliet om Jesus er ikke moralsk motejournal med klassifikasjon av alle vennlige dyder. Evangeliet er ild, sier Ireneus, den fredelige. Det stemmer.»

Det stemmer unektelig.

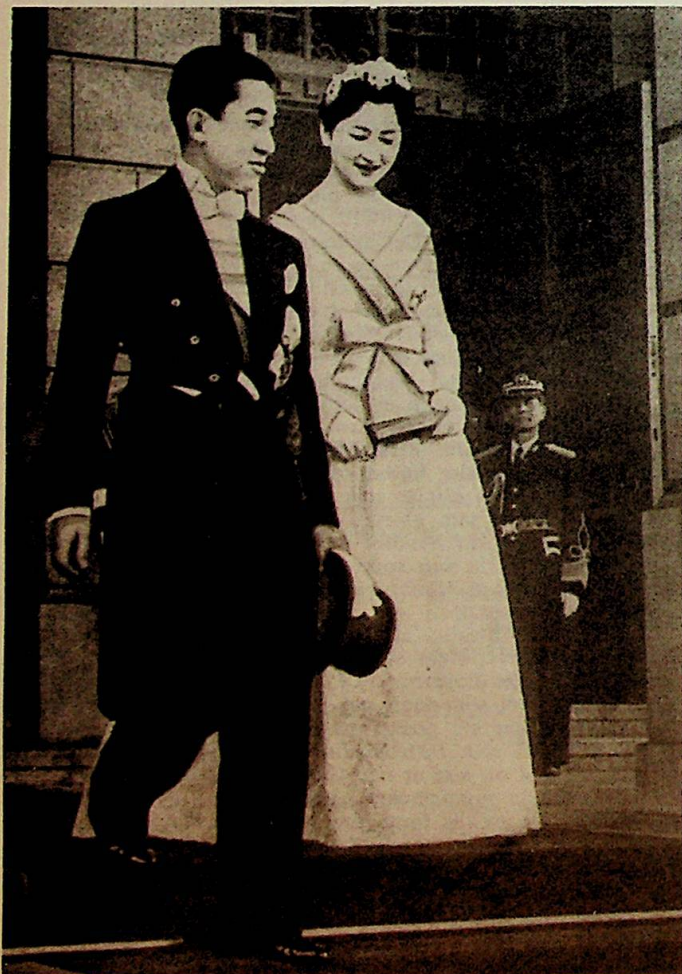
Fr. Candidus.

Michiko

Vi var alle nokså spent da vi om morgenen 5. april ventet på besøk av Michiko Shoda. Vi følte oss lykkelig og stolt over i flere år å ha sittet sammen på skolebenken med den vordende japanske keiserinne.

Det som alltid hadde gjort et dypt inntrykk på meg hos Michiko, var hennes oppriktige og dype beskjedenheter og hennes fornemme og naturlige opptreden, noe som gjorde henne kjær og elsket av alle medstudenter. Hun er en prektig ung pike, noe alle kan se. Men den som kjenner henne nærmere, vet at hun med sin sjarme forener sjeldne dyder og en ualminnelig intelligens. Hun var alltid den beste til eksamen eller ved litterære prisoppgaver. En gang utskrev tidsskriftet «Yomusi» en konkurranse over emnet «Hva tenker en 25-åring?» Vår professor i litteraturhistorie oppmuntret oss til å ta del i den, og vi sendte alle sammen inn våre svar. Den som gikk av med førsteprisen var den unge kvinnelige studenten Michiko Shoda...

Slikt virket imidlertid ikke inn på hennes beskjedenheter. Hjemme hadde hun fått en streng oppdragelse i kristen ånd, og fra barnsben viste hun en pliktbevissthet og sans for nestekjærlighet som en måtte legge merke til. Hennes foreldre var gått over til katolisismen, likedan hennes to søstre. Selv om hun siden sitt 16. år hadde besøkt et institutt ledet av katolske ordenssøstre, er Michiko den eneste i familien som ikke er katolikk. «Det

Etter vielsen trakk kronprinsparet i «vestlige» klær klare til kjøreturen gjennom Tokios gater.

Nedenstående rørende beretning om den japanske kronprinsesse Michiko Shoda er skrevet av en nonne som i flere år har studert sammen med henne ved universitetet i Tokio. 10. april i år ble Michiko som kjent viet til kronprinsen av Japan.

er en avgjørelse jeg treffer når tiden er inne», sa hun en gang til en av mine katolske venninner. Da jeg for tre år siden meddelte henne min beslutning om å gå i kloster, så hun på meg med sine godmodige øyne og ønsket meg hjertelig til lykke.

Blant de kvinnelige studenter som ventet på den vordende keiserinnes avskjedsbesøk i Tokio universitets aula var også to sortkleddede nonner, søster Stella Dai og jeg. Michiko så på oss, synlig overrasket over å se oss her, og hun kjente oss straks igjen trass i våre nye drakter. Hun besteg talerstolen og fanget hver enkelt inn med sitt vakre blikk. Så sa hun med halvhøy stemme: «Jeg er kommet hit for å be om deres kjærlige forbønn slik at jeg kan bli en verdig hustru for vår kronprins, ikke gjøre noe som kan klandres meg... og at jeg kan være med å gjøre så mange som mulig lykkelige.» Mer fikk hun ikke frem, tårene strømmet. Med et lommeterkle for øynene forlot hun talerstolen.

Selv «på terskelen til keiserpalasset» ble Michiko den hun var: avvisende overfor æresbevisninger, uten skygge av æresyke. Jeg husker da vi gjennom pressen fikk vite om vennskapet som hadde oppstått mellom henne og kronprinsen. Den morgen gikk vi til universitetet med det dulgte ønske å få noen opplysninger fra hennes egen munn. Men vår professor hadde sagt forut for forelesningene at vi ikke skulle rette noen spørsmål til henne, men la henne være i fred. Michiko trådte inn i salen med bokvesken under armen og satte seg som om intet særlig angikk henne, enda hun hadde det så vanskelig med ikke å vise sine følelser. I hvilepausen etterpå kom hun ikke med et ord inn på det som var hele Japans samtaleemne den formiddagen, og vi etterkom selvfølgelig professorens appell om ikke å gi etter for noen nysgjerrighet.

I de følgende måneder utviklet forholdet seg mellom kronprinsen og Michiko dit hen at det ikke var noen overraskelse da forlovelsen ble offentliggjort i slutten av 1958. Men det skjedde ikke uten svære påkjenninger for de to unge. Michiko var jo av borgerlig familie, datter av en rik forretningsmann. Før Mac Arthur i siste verdenskrig åpnet Japans dører for demokratiet, ville ingen keiserlig prins ha tenkt på å kutte over det magiske bånd som knyttet hans forfedre til «guddommelig avstamning» for å gifte seg med en dame av folket. Men idag er landet vårt blitt fortrolig med demokratiets idé, og det skulle bli den 25-årige kronprins Akihito som ble den modige «revolusjonære»: trass i sin mors tårer, sine tanters nei og de konservatives uvilje sto han fast i sin beslutning om å ekte den hans hjerte hadde utvalgt.

På den annen side måtte Michiko også vinne over sine katolske foreldres mistro på det hele og over deres begrunnede tvil om at det nå ville være mulig for datteren å anta den katolske kristne tro. En keiser som er det shintoistiske religionsoverhode, kan han tolerere at hans dronning har en annen religion? Men foreldrenes motstand ble overvunnet da de en gang møtte kronprinsen selv med en katolsk katekisme i hånden!

Den 10. april i år ble altså Michiko og Akihito viet ved en kort seremoni i de keiserlige slotts tempel.

Begge tømte de den foreskrevne risvindrøkk mens de så hverandre i øynene. Bare noen få fikk være til stede ved høytidsakten, men utenfor ventet mer enn en million mennesker på at kronprinsparet skulle kjøre forbi. Blant folkemassen var også Michikos tidligere omgangsvener for å tiljuble henne og kronprinsen. Michiko satt ved siden av sin ektemake i en praktfull vogn. Hun bar en drakt med rikt gullbroderi. Turen gikk til kronprinsens villa som ligger noen kilometer utenfor hovedstaden. Vi ropte unisont på Michiko, og hun så oss og vinket hjertelig til oss. Overalt hvor de passerte, ble de hilst med varme lykkønskninger.

Søster Anne-Marie de Saint Joseph

IN MEMORIAM.

Etter bare et par dagers sykeleie sovnet Søster Anne-Marie de Saint Joseph rolig inn i døden den 1. mai på Vor Frue Hospital — 73 år gammel. Det er et liv i stille og selvforglemmende tjeneste som dermed er slutt. Yvonne Leguy var født i Guingamp i Bretagne, og kom til Norge i 1929 for i en alder av 43 år å begynne en helt ny og ukjent tilværelse langt fra sitt hjemland. Frivillig hadde hun meldt seg da dominikanerne søkte en husholderske til sitt hus i Oslo, og det var med sin trofaste kjærlighet til St. Dominikus' orden og et tappert offer-sinn at hun gikk inn for sin krevende oppgave. Hva hun ved sin bønn og sitt arbeide har ydet gjennom de nær 30 år hun tjente hos patrene i Neuberggaten, lar seg ikke måle. Men hun vant seg mange og trofaste venner som forsto at hennes uoppslitelige glede og mot hadde dype røtter i et ekte og inderlig fromhetsliv. Hennes navn som dominikaner-tertiar var ingen tilfeldighet. St. Josef — Kirkens beskytter — på hvis festdag hun døde, hadde en særlig plass i hennes hengivenhet, og alle som noengang satte sin fot i hennes kjøkken vil visst huske at det var en hengivenhet som ga en glans til selv de mest daglig-dagse gjøremål: Sr. Anne-Maries tjenersinn utgikk fra hennes tro.

De siste par år nøy hun et stille og velfortjent otium i det hus hvor hun hadde nedlagt det meste og beste av sine krefter for å tjene Kirken i det skjulte. Hun visste seg omgitt av takknemlighet, og gledet seg ved å se dominikanernes virksomhet vokse og trives etter krigsårene, som hun delte med sine nye landsmenn.

Mange er de som har grunn til å minnes henne med takk og be Gud ta henne inn i sin evige glede. Etter en lang og uegennyttig arbeidsdag hvis drivkraft var trofast hengivenhet: Måtte hun hvile i fred.

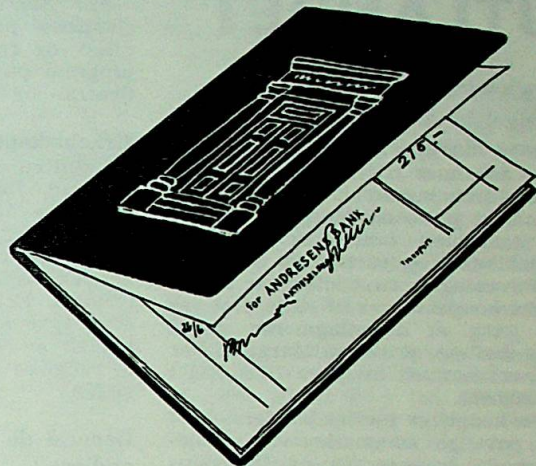
X.

Hvor katolske menn møtes

Trutt og trofast holder St. Josefsforeningen sine ukentlige aftenmøter i Klubblokalet, Akersveien 5, Oslo. Her kan katolske menn i Stor-Oslo møtes med trossfeller til menings-utveksling i en selskapeleg og kameratslig atmosfære — med foredrag og kåserier, sjakkspill og annen form for adspredelse og underholdning. Forut for møtene holdes en gang i måneden aftenmesse, og årlige retretter tar sikte på en stadig større fordypelse i de bærende trossannheter. «Å fremme et katolsk liv vel gjensidig oppbyggelse, belæring og underholdning», heter det i formålsparagrafen.

På generalforsamlingen 29. april var det nettopp denne som opptok de fremmøtte, og det var et varmt ønske hos

Ved DÅP eller KONFIRMASJON

En BANKBOK er
DEN BESTE GAVE

ANDRESEENS BANK
AKTIESELSKAP
OSLO

Vi planløser:

Storkjøkken - Kantiner og bedriftsbespisning
Kjøle- og fryselagring

Vi leverer:

Maskiner og utstyr for storkjøkken
Kafeteriadisker og serveringsutstyr - Kjøle-
og fryseanlegg

LEHMKUHL
NEDRE VOLLGATE 3, OSLO

alle å se nye medlemmer slutte seg til foreningen, slik at den kunne bli stadig mer representativ og givende for hovedstadens katolske menn. I samme ånd hilser foreningen også dem hjertelig velkommen til møtene som for kortere eller lengre tid gjester Oslo.

På generalforsamlingen fikk styret følgende sammensetning: Willy Storsten, formann (gj.v.); Willy Olborg, v.form. (gj.v.); Thorolf Taxt, kasserer (gj.v.); Hans Taxt, sekr.; Olaf Olafsen, varamann. — Geistlig rådgiver er fortsatt dominikanerpater G. Vanneufville.

Det minnes om at foreningen holder sine møter om onsdagene kl. 20, unntatt i sommermånedene.

UTLANDET

VATIKANET

Den engelske dronningmor og prinsesse Margaret i audiens.

Pave Johannes XXIII ga privataudiens for dronningmoren, Elizabeth av England, og prinsesse Margaret den 22. april. Audiensen fant sted i Pavens privatbibliotek, og varte i 20 minutter. Bare Paven og de to medlemmer av det engelske kongehus var til stede. Det var første gang at dronningmoren var i pavelig audiens, prinsesse Margaret har også vært mottatt av pave Pius XII i privataudiens.

De to kongelige gjester ble først hilst av to pavelige kammerherrer i gallauniform da de kom inn på Damasusplassen. Både dronningmoren og prinsesse Margaret var kledd i fotside sorte kjoler, bar kostbare diademer under kniplingsslørene og Det britiske rikets høyeste ordenstegn.

I deres følge var bl. a. Englands ambassadør ved Den hellige stol, sir Marcus Cheke. De kongelige gjester ble møtt av pave Johannes XXIII ved døren til privatbiblioteket, før kammerherren nådde å melde dem.

Etter audiensen forestilte dronningmoren og prinsesse Margaret sitt følge for Paven, som også ga dette møte et særlig hjertelig preg. Dermed mottok de engelske gjester de høyeste vatikanske rangpersoners oppvarming i Gobelinsalen. Både underveis til audiensen og etter at de hadde forlatt de pavelige rom ble dronningmoren og prinsesse Margaret hyldet av 480 unge seminarister fra Det britiske samvelde som for tiden studerer ved romerske universiteter og høyskoler.

Paven meddelte sine beste ønsker til Dronning Elizabeth II og den engelske kongefamilie, og forsikret sine høye gjester at han hadde bedt om guddommelig bistand for den britiske nasjon og hele Samveldet. (KNA)

Romersk bispedømmemøte.

Forberedelsene til det bebudede romerske bispedømmemøte, som sannsynligvis vil finne sted i slutten av dette året, er i full gang. Hovedkomitéen og åtte underkomitéer holder på å redigere de vedtekter som skal forelegges forsamlingen til godkjenning. I de åtte underkomitéer sitter omkring 40 geistlige, deriblant 11 sogneprester. De kommer sammen til ukentlige møter, og iblant blir også fremtredende kirkelige sakkyndige innkalt til møtene som konsulenter. (KNA)

Kringkastingsprogram for ikke-europeiske land.

Vatikanets radiostasjon sender nå til Japan tre ganger om uken, og til China på kortbølge også tre ganger ukentlig. Dessuten er der program for India, Pakistan og Ceylon hver uke.

For Sentral- og Sør-Afrika sender stasjonen program på engelsk, portugisisk og fransk. Der er også daglige program på spansk og portugisisk for Sentral- og Sør-Amerika.

Erkebiskopen av Beograd i audiens.

I slutten av april var erkebiskopen av Beograd, Joseph Ujic, i privataudiens hos pave Johannes XXIII. Den jugoslaviske regjering har for første gang etter krigen gitt utreisetilattelse til en katolsk biskop for et «ad limina»-besøk i Roma. Erkebiskop Ujic har dermed etter tyve års forløp igjen fått mulighet til å avlegge rapport i Roma om de religiøse tilstander i sitt bispedømme. (KNA)

General de Gaulle i høytidelig audiens?

Pave Johannes XXIII vil antagelig motta Frankrikes president, general de Gaulle, den 24. juni. I overensstemmelse med gamle tradisjoner, får den franske statssjef ved den anledning titelen «domherre ved Lateranbasilikaen». Enkelte kretser i Roma er av den oppfatning at general de Gaulle under sitt besøk i Vatikanet vil føre forhandlinger om et konkordat mellom Den hellige stol og Den franske republikk. (KNA)

BELGIA

Paven vil vie prins Albert og prinsesse Paola.

Det meldes fra Bruxelles at pave Johannes XXIII personlig vil vie den belgiske prins Albert og den italienske prinsesse Paola Ruffi av Calabria. Den belgiske kongefamilie har gjennom et kommuniqué den 18. april bekjentgjort at Paven har innvilget i å velsigne ekteskapet. Høytideligheten vil finne sted 1. juli i det Paulinske kapell i Vatikanet. (KNA)

CHINA

Biskopen av Hongkong oppfordrer til bønn.

Mgr. Bianchi, biskop av Hongkong, har anmodet de troende i sitt bispedømme om å be ofte for de forfulgte kristne i China. Særlig anbefaler han den bønn som pave Johannes XXIII har forfattet spesielt for dette anliggende. Biskopen oppfordret de religiøse ordener og kongregasjoner til å gjøre hver lørdag til spesiell bønnedag for katolikken i China. (KNA)

Kinesisk erkebiskop vakler ikke.

Den kinesiske erkebiskop, Joseph Chou Chi-Shih av Nanchang ble «avsatt»

ST. DOMINIKUS KIRKE

Neuberggt. 15, Oslo

KIRKEKONSERT TIL MINNE OM PATER LUTZ

Tirsdag 12. mai kl. 20.

Medvirkende:

RANDI HEIDE STEEN, sang

ØRNULF GULBRANSEN, fløyte

THORALF NORHEIM, o. p., orgel

Fri adgang. Kollekt vil bli opptatt til en minneste på pater Lutz' grav.

fra sitt embete alt i oktober i fjor, og «erstattet» av en ny biskop, blir det først nå meldt fra Hongkong. Samtidig erklærte kommunistene de fire overhyrder fra Nanchangbispedømmet som for noen år tilbake ble fordrevet fra sine hjemsteder, for «løst fra sine embeter», og utnevnte også nye biskoper istedenfor dem.

Erkebiskop Chou Chi-Shih ble løslatt i begynnelsen av 1958, og skal ha erklært offentlig på et kontor for religiøse anliggender i Nanchang at den patriotiske forening av kinesiske katolikker er forbudt av Vatikanet. Derfor kunne han ikke etterkomme dens forordninger. (KNA)

ENGLAND

Skandinavisk delegasjon.

I «The Tablet» leser vi følgende: «Der er en voksende forståelse for legapostolatets internasjonale oppgaver. Og det er naturlig at Storbritannia og Skandinavia, hvis folk har så meget felles — lynne, sosial struktur, og fremfor alt problemer som er en følge av Reformasjonen — hjelper hverandre. Katolikker i Storbritannia forstår kanskje ofte ikke de vanskeligheter som katolikker i de nordlige land er stilt overfor, så få og så spredt som de er der; likevel praktiserer de apostolatet på en måte som avtvinger vår beundring.

Med støtte fra våre respektive biskoper har den nasjonale legapostolatgruppe i England og Wales invitert delegasjoner fra Danmark, Norge, Sverige og Finland hit i juli for å diskutere problemer og se hvordan vi arbeider her. De må gjøre personlige ofre for å kunne reise, og vi har påtatt oss å dekke alle utgifter mens de er her. Tiltaket er godkjent og blir støttet av kardinalerkebiskopen av Westminster, og vi har

Feriekolonien for barna

Alt nå har Oslo Katolske Menighetspleie begynt å forberede sommerens feriekoloni for Oslobarna. Det blir som i de siste årene stort innrykk på «Persbråten». Luften er god der oppe, men maten skal også være god. Derfor

ber vi om hjelp, så vi kan greie utgiftene. Hvert bidrag tar vi imot med takk, og kan sendes til oss eller til sognepresten i St. Olav eller St. Hallvard.

f. Oslo Katolske Menighetspleie.

F. J. Fishedick.

stiftet et fond som skal dekke utgiftene ved dette og fremtidige internasjonale besøk.

FRANKRIKE

Abbedi med tradisjoner!

Saint-Benoit-sur-Loire er et eldgammelt kloster i Fleury, ikke langt fra Orléans, som nylig er ferdig restaurert av benediktinermunker. Munkene vil også gjenopplive de gamle tradisjonene som er så nært knyttet til stedet, og den nylig valgte forstander for klosteret, Dom Marie-Louis de Haldat du Lys — et i seg selv imponerende navn — er tildeelt titelen abbed. Abbeden har tidligere vært forstander i det kjente klosteret En Calcat i Frankrike, og nedstammer fra Jeanne d'Arcs nærmeste slektninger. Han er Saint-Benoit-abbediets 92. abbed, den første levende i det 7. århundre. Klosteret forfalt i slutten av det 15. århundre og siden da har der ikke vært noen abbed.

Etter en «tornerosesøvn» på 400 år er altså det gamle kloster nå gjenopplivet og vil sikkert igjen gi betydelige bidrag til Frankrikes og Europas kultur.

GHANA

Et kors på fjellveggen.

Katolske negre fra Steylermisjonen i bispedømmet Accra i Ghana, har anbragt et veldig kors av stål midt på et av de høyeste fjell i landet. Tusener av negre var møtt frem til seremonien. Nå kan man se korset lyse milevidt i det for størstepartens vedkommende ikke-kristne land.

ITALIA

Kirkens stemme i sosiale spørsmål.

I sin påsketale i år fremsatte mgr. Florit, hjelpebiskop i Firenze, krav om at Kirken måtte få rett til å gripe inn i sosiale spørsmål. Det var mgr. Florit som gjorde en bemerkelsesverdig innsats for arbeiderne under streiken vedrørende det store firma Galileo i Firenze. (Tidligere notis i St. Olav.)

I sin påsketale sa mgr. Florit bl. a.: «Kristus har betrodd sin Kirke å forvalte den religiøse og moralske lære. Og har ikke sosiale spørsmål en moralsk karakter, grunnlagt som de er på rettferdighet og barmhjertighet? Hvis det forholder seg slik, kan man da nekte Kirken retten og plikten til å være nærværende på det sosiale område?»

Han sa videre at Kirken allerførst må tenke på sjelenes helliggjørelse, for det er i de enkeltes samvittighet at et folks kraft og storhet blir til. Og han tilføyet: «Det er de rettskafne og modige mennesker som kan reformere de sosiale strukturer under direkte eller indirekte innflytelse av den kristne tro, slik det foregår og har foregått mange steder på jorden. Man må på den annen side ikke glemme hva Kirken har gjort ned gjennom århundrene for å få opphevet slaveriet og rehabilitert kvinnens og familiens verdighet.»

Fransiskanerordenen 750 år.

16. april 1209 avla Frans av Assisi ordensløftene for pave Innocens III i Lateran-kirken i Roma. 16. april i år var det altså 750 år siden denne begivenhet, og i den anledning avla pave

Johannes XXIII et besøk i den samme kirke, og tok imot løftefornyelsen fra representanter for de geistlige ordenshus innen fransiskanerordenen. Derne holdt Paven en tale som ble etterfulgt av Te Deum og velsignelse med Det hellige sakrament.

POLEN

Ikke isolert.

Bladet «Poznan Przewodnik Katolicki» har hatt et intervju med kardinal Wyszynski, hvor kardinalen forteller om den store interesse for Polen han var vitne til under sitt opphold i Roma i slutten av fjoråret. «Det gleder meg at alt som hender i Polen øyeblikkelig blir kjent over hele verden.» Og han sier til slutt: «Ibland forekommer det oss at vi er isolert. Men jeg har ikke det inntrykk lenger, særlig ikke etter den kontakt jeg nylig har hatt med den universelle Kirkes vide verden.»

Under oppholdet i Roma i desember i fjor fikk kardinal Wyszynski overrakt en sjekk på 25 000 \$ (ca. 175 000 kr.), av erkebiskopen av Boston, kardinal Cushing. Beløpet var til hjelp for polske prester som utdanner seg i Roma. I det samme intervju sier kardinal Wyszynski at «da kardinal Cushing fikk høre at det var vanskelig for den polske primas å holde gående de polske institusjoner hvor unge polske prestestuderende får sin utdanning i Roma, kom han til meg og sa at han ville dekke disse institusjoners gjeld og forpliktelser. Dette var et Forsynets styrelse, for på den måte har læreanstaltene fått et solid fundament og kan rolig arbeide videre. Vi har 22 unge prester der, og på forskolene 17 polske studenter.»

TYRKIA

Kirkemøtet drøftes.

Den apostoliske delegat i Tyrkia, erkebiskop Testa, har nylig hatt en samtale med patriarken Athenagoras av Konstantinopel. En representant for patriarken har meddelt at denne tok imot Pavens utsendelse med stor glede. Videre betegnet representanten, med henblikk på det kommende økumeniske kirkemøte, de nåværende forbindelser mellom patriarken av Konstantinopel og Vatikanet som gode. Patriarken har latt seg representere både ved Pius XII's gravferd og ved mottagelsen av den apostoliske delegat etter pave Johannes XXIII's valg og kroning.

Det er også meldt fra Konstantinopel at den for kort tid siden valgte serbiske patriark, Guerman, vil besøke patriarken av Konstantinopel i begynnelsen av mai. De to gresk-ortodokse geistlige vil etter en festgudstjeneste i patriark-katedralen i Phanar ha flere møter for å diskutere med sine rådgivere. (KNA)

VEST-TYSKLAND

Sportsmannens viktigste egenskaper.

Det internasjonale katolske idrettsforbund (FICEP) har hatt generalforsamling i Köln hvor delegerte fra åtte europeiske land foruten representanter for de østeuropeiske exilregjeringer deltok. I sin åpningstale advarte Kölns erkebiskop, kardinal Frings, mot såvel en under- som overvurdering av sporten. Da den menneskelige kropp er en gave fra Gud, hører kroppens pleie inn under en kristen livsforms oppgaver. De katolske

KATOLSK STUDENTLAG

7. NORDISKE STEVNE FOR KATOLSKE AKADEMIKERE

blir holdt i Åkirkeby på Bornholm i tiden 2.—9. august. Emnet for stevnet blir:

«*Det ondes mysterium, tidens forvirring, Kristi seir — et forsøk på en vurdering av vår tid ut fra et katolsk helhetssyn.*»

Prisen for deltagelse inkl. kost og hotellværelse blir 125.— d.kr. med enkeltværelse og 110.— d.kr. med dobbeltværelse. Det blir arrangert fellesreise fra Oslo. Reiseomkostninger blir ca. 130.— n.kr. tur/retur. Påmelding og nærmere opplysninger hos formannen, Anna Margrethe Martens, Nobelsgt. 31, Oslo, tlf. 55 12 93 etter kl. 16.00. Påmelding må være formannen i hende senest 28. mai.

Jeg/vi ønsker å delta i det nordiske stevne for katolske akademikere på Bornholm 1959.

Navn født.....

Adresse tlf.

Jeg/vi ønsker å delta i gruppereise* { fra Oslo til Bornholm
fra Bornholm til Oslo
tur/retur Oslo—Bornholm

Jeg/vi ønsker plass reservert på fergen* { Fra København til Bornholm
fra Bornholm til København
tur/retur København—Bornholm

Jeg/vi ønsker innkvartering i enkeltværelse/dobbeltværelse.*

* Stryk det som ikke passer.

..... den / 1959

.....
underskrift

idrettsforbund er forpliktet til å representere grunnsetningene for en sann menneskelig og kristen sport. Både i seier og i nederlag forlanges det moralske egenskaper som mot, utholdenhet, viljestyrke og selvbeherskelse av sportsmannen.

I en festtale tolket universitetsprofessoren, dr. Karl Holzamer, sportens katolske grunnsetninger. Han erklærte at sporten ikke måtte isoleres fra det arbeide som gjøres på undervisningens og oppdragelsens område. Også professor Holzamer understreket de moralske dyder som må kunne kreves når sporten drives på den rette måte. Formannen for de tyske idrettsforbund påpekte at nettopp de største atleter, helgenene, er blitt til forbilder gjennom sin streben etter menneskelig fullkommenhet.

(KNA)

ØST-TYSKLAND

Også kirkegårdene inn i den kalde krigen!

Da berlinere fra Vest-Berlin i påsken ville avlegge besøk ved slektingers graver i Øst-Berlin, ble de i år i likhet med tidligere år på alle mulige måter hindret av de kommunistiske myndigheter. Vanskelighetene i forbindelse med å få passerseddel var slike at forsøkene ofte måtte oppgis.

Avisen «Kurier» kommenterer hendelsene og skriver bl. a.: «Kommunistregimet har funnet det gavnlige å vise særdeles klart for en slående kontrast der er mellom dets humanitære teorier og umenneskelige praksis... Walter Ulbricht, overhodet for kommunistpartiet i sovjetsonen og hans ideologiske feller kan rose seg av for første gang i den

siviliserte verdens historie å ha gjort besøk på kirkegårdene til et politisk spørsmål.»

FREDRIKSTAD BLIK- & METALVAREFABRIK

Andresen & Müller

Mek. Verksted - Blikkemballasje og metallvarer av enhver slags - Jernfat i alle størrelser og for ethvert øyemed - Isenkramartikler - Elektrisk og Autogensveisning - Stanseartikler.

BERGEN

Gode kjøtt og pølsevarer fra

J. Ling Bye & Opdahl's

K. & J. SOLHEIM
Kjøtt - Pålegg - Delikatesser
Egen Pølsefabrikk
Solheimsgt. 11
Tlf. 99 016 Bergen

HOPSDAL & DAHL A/S
Aut. Installatør, Radio- og Utstyrsforretning
TORNØEGÅRDEN - BERGEN

L. W. TORNØE A/S
Papirhandel
Bergen

USLITELIG
MODERNE
og sanitært

Når det gjelder STRØMPER

Johan H. BENTZON A/S
En gros - Telefon 10106

Kjøkkenutstyr i rustfritt stål

DIDR. ANDERSEN & SØN A/S
Telgr.: Glas Bergen Tel. 15 090

T. Beyer
BOK-OG PAPIRHANDEL AKSJESELSKAP

Strandgt. 4 - Telefon 15020 - Bergen

All slags skadeforsikring

SVERRE W. MONSEN

Manufakturvarer - Sengeutstyr

1/5 Kr. Madsens Bok- og Papirhandel

BERGEN

Bryggen 5 - Leppen - Telefon 11 482

Eches Farvehandel's

NYGÅRDSGT. 4

Sølv for alle anledninger

Theodor Olsens Efff.
JUVELER SMASTRANDGT. 4
BERGEN

ERLING KRAGE A/S
PRYD- OG BRUKSKUNST

Bergen

Telefon central 14 110

Telegramadresse: «Kjell»

HAMAR

NEBB

NEBB's HAMAR-AVDELING A/S
HAMAR

Fotograf

CARL NORMANN

Hamar

TRYGVE MOE

Frukt og Tobakk

Tif. 23 965

JOHS. LIE

Kjøttforretning

Hamar

Tif. 23 939

ARNE BØRRESEN

Torvgt. 32

Tif. 23 119 - 22 128

H A M A R

BRODERIHUSET - HAMAR

EBBA ANDRESEN

Tif. 23 367 - Torggt. 51

KR. MOHN

Urmaker - Optiker

Hamar

Arne Morbech

Papirhandel

Hamar

OSKAR WIIK

Herreekvipering

Skotøy Reiseartikler

Strandgaten, Hamar

LEIF LIE

BAKERI & KONDITORI

Telefoner:

Bakeriforretningen 23 123
Lies Konditori, Østre Torg 23 083

HAMAR GLASSMAGASIN A/S

Telefon 23056

A. BLYSTAD

Torvgt. 56 Hamar
Telefon 23 506

Skotøy og Herreutstyr

Malermester

WILLY NIKOLAYSEN

Oplandsgt. 2

Tif. 23 741

M^o Grøndahl

Bok- og Papirhandel

Tif. 23 900 - 23 911

SIGV. SØRENSEN

KOLONIALFORRETNING

Spesialitet: Kaffe

Tif. 23 472

**HUGO
OFFSTEN
AMAR**

Handelsgartneri og Blomsterforretning

Tif. 23 680 - 23 086

O. FUGLSETH

HANDELSGARTNERI OG
BLOMSTERFORRETNING

Hamar - Tif. 23 079 - 23 370

Hedmark Cementvarefabrik

E. GRILL FASTING

Hamar

Elverum - Stange - Kongsvinger

VESTBYENS KOLONIAL

Telefon 23 339 - 23 362

H A M A R

HEDMARK MEIERI

HAMAR

Melk, Fløte, Smør, Ost
Diplom-Is

Centralbord 21 540

H A M A R

B R Y G G E R I

KNUTSTAD & HOLEN

FISK OG VILT

H a m a r

ARNE BORGLUND

Bok- og Aksidenstrykkeri

HAMAR - TIF. 23 858

Ingeniør- og Rørleggerforretning

J ARNT JENSEN

Strandgt. 53, Hamar

Telefon 21 520

Ole J. Lie

BARNETØY - GARDINER

Tif. 21 773 - Torvgaten 14 - Hamar

Chr. Platou Murstad

H A M A R

Tif. 21 600

HAMAR FARVEHANDEL

Etablert 1865

Strandgaten - Tif. 21 015

H A M A R

Astoria
MØBELFORRETNING A/S

Tif. 22 744

OSLO

Wittusen & Jensen a.s

Trykkeri — Kontorrekvisita — Systemer

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsv. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 33 22 46

Privat 41 64 78 - 69 43 72

OBS!

Ved
adresseforandringer,
vennligst oppgi også
den tidligere
adresse!

*All slags
forsikring*

ANTH. B NILSEN & CO'S

ASSURANCEBUREAU A/S

Rådhusgaten 27, Oslo.

Telefon 41 01 10.

NOBENBERG & CO. A.S

MARGARINFABRIKK

OSLO

Leverandør av den bekjente
«NOCO» margarin

ERLING MOE

God fisk

SØREN HANSEN
Kolonialforretning

Langes gate 6 - Oslo
Telefon 33 77 34

E. M. JACOBSEN

Bakeri & Conditori

Akersgt. 67

WISBECH
ANTIKVARIAT

Majorstua - Oslo
**MASKIN- OG ELEKTROTEKNISKE
FABRIKKER**

Melitta

KAFFETRAKTER

og ekstra fin snusmalt
kaffe gir

**BEDRE KAFFE
DRØYERE KAFFE**

All slags Assurance tegnes
**DET NORSKE FORSIKRINGSAKTIESELSKAB
HEIMDAL**

A/s E. Sunde & Co. Ltd.

Oslo

Alt i rørbransjen

Jens J. Andersen

OSLO - CENTRALBORD 68 14 00

Beste leverandør av

KJØTT-FLESK-PØLSEVARER

Johan Olsen & Sønner

Murmester-, Ingeniør- & Entreprenørforretning

Etabl. 1896

KONGENSGT. 17 VII - SENTRALBORD 429990